

Els avis

Quina pena em fan,
tremoloses i arrugades mans,
mirades perdudes, fixes, tristes!
Només tenen el passat,
no els motiva el present
ni senten res pel demà.
On són els que van engendrar?
I aquells néts alegres
que van amanyagar els dolços petons
que un dia llunyà aquelles galtes rugoses van deixar?
Com una espelma, s'apaguen,
són com la flor que es merceix,
sols recorden i amb els ulls secs ploren,
el que ells en el món van donar,
que eren els fills que tant van adorar
i els néts que ells feien jugar.
On és l'amor, l'estimació, la comprensió?
Digueu-me, si pels pobrets que estan abandonats pels fills
i pels que no tenen família d'amor n'hi ha,
o només són copets a l'esquena
quan els diuen:
au va aví, au va!

Anna Ma Ferrero i Elias

Damunt del cap

No és el mateix home el que es clou el cap
amb vermella barretina,
que el que es posa damunt del terrat
un tricorni ribetejat
de lluenta purpurina.
La gent té la fal·lera
de cobrir-se sempre el cap,
amb corona, barret o boira,
amb una gorra o bé un casc.
Jo, senzill home que en res despunta,
això mai m'ha encarregat,
i, tot prenent un mocador ben desplegat,
faig un petit nus a cada punta,
li dono forma, ben bombat
i tot fent una reverència,
majestuós me'l poso damunt del cap.

Papallona

Papallona de vius colors
d'ales de delicada seda
acolorida de fina pols.
Tu que coneixes totes les flors
mostra'm la més perfumada
i en faré un ram ben formós
per donar-li a l'estimada
i tot fent-la ben contenta
aconseguir el seu amor.
Papallona de vius colors
tu que voles de flor en flor,
amb ales de dedicada seda
cobertes de pols d'or,
no te'n vagis de la vida
sense fer-me aquest favor.

Josep Sala i Vilabella

Contes breus:

Records d'infància

"Ja s'acaba l'estiu", vaig pensar mentre m'acomiadava com cada any de la meva millor amiga, Cèlia, amb la mà alçada i les llàgrimes als ulls, a punt de relliscar per les meves galtes. A vegades se'm feia difícil creure que tornaria tot, llibres nous, presses i, el pitjor de tot, els deures.

Em vaig eixugar les llàgrimes i vaig esperar a què el cotxe de la Cèlia desaparegués per la carretera vella. Vaig anar a casa, però la porta estava tancada i les meves claus eren a dins. Vaig decidir anar a la platja a contemplar la posta de sol i arribar a l'hora de sopar a casa. Abans, és clar, havia de travessar els carrers del poble.

Estaven deserts. Les meves passes curtes i segures ressonaven enmig del silenci. Encara quedaven les restes dels petards de l'última nit de festa major, feia dos dies. Llavors el poble sí que estava alegre, amb els nens pel carrer, la gent gran a les terrasses, i en veure'ls recordava aquells anys en els quals jo i els meus amics sèiem a les escales de la Plaça: menjant xiclet i gelats i esperant que l'orquestra toqués alguna cosa profitosa per poder ballar una mica.

I pensant tot això vaig arribar a la platja.

El cel com cada capvespre, tenia un to rogenc. El sol començava a

amagar-se. Les últimes barques estaven al port amb la pesca del dia. Em vaig asseure a la sorra. Però de sobte, vaig notar, una cosa flonja sota meu: Era una nina de drap! La vaig mirar. Tenia les dues galtes rosades i plenes de pigues gracioses i els seus ulls deixaven veure una mirada blava i trista. Portava un vestit blau que feia conjunt amb el llaç que portava en el seu cabell ros i arrissat; em recordava a aquella nina que la Cèlia i jo havíem estimat tant de petites.

Encara me'n recordo, d'aquell dia que ens va caure a l'aigua quan jugaven a les roques. El meu pare, va sentir els nostres crits i es tirà amb la seva